

Την Πέμπτη 30 Απριλίου του '70, ο πρόεδρος των Η.Π.Α., R. M. Νixon, παρουσιάζεται στο εθνικό τηλεοπτικό δίκτυο και αναγγέλει την επέκταση του πολέμου της Ινδοκίνας και στην Καμπότζη. Εκεί, τα Αμερικανικά στρατεύματα θα επιχειρούσαν εναντίον των βορειοβιετναμικών δυνάμεων, που συχνά χρησιμοποιούσαν για τον ανεφοδιασμό τους, τα δασικά περάσματα της όμορης χώρας.

Μόλις η είδηση έγινε ευρύτερα γνωστή υπήρξαν έντονες αντιδράσεις στις Η.Π.Α. καθώς αναζωπυρώθηκε το αντιπολεμικό κίνημα. Την πρωτοπορία ανέλαβε πάλι το φοιτητικό κίνημα, που κάλεσε άμεσα σε πανεθνικές απεργίες. Το βράδυ του Σαββάτου 2 Μαΐου, στο Kent του Ohio και ενώ έχουν προηγηθεί βίαια επεισόδια στους δρόμους της πόλης, πυρπολείται, από πολίτες, ένα παλιό ξύλινο κτήριο εφέδρων αξιωματικών. Επιπροσθέτως το πλήθος εμπόδισε την πυροσβεστική να επέμβει. Ο Ρεπουμπλικάνος κυβερνήτης της πολιτείας Jim Rhodes, κάλεσε άμεσα την εθνοφρουρά, δηλώνοντας δημόσια για τους εμπρηστές πως:

«Είναι χειρότεροι από τους φαιοχίτωνες ναζί, το κομμουνιστικό στοιχείο, τους Night Riders και τους vigilantes (σ.σ. ένοπλες παρακρατικές ομάδες). Είναι το χειρότερο είδος ανθρώπων που υποθάλλουμε στην Αμερική».

Το πρωί εκείνης της Δευτέρας 4 Μαΐου λοιπόν, σχεδόν 2.000 φοιτητές βρίσκονταν στους εξωτερικούς χώρους του Πανεπιστημίου του Kent. Άλλοι με σκοπό να παρακολουθήσουν τα μαθήματά τους, άλλοι με διάθεση διαμαρτυρίας για την διεύρυνση του πολέμου αλλά και για την παρουσία της Εθνοφρουράς που βρισκόταν ήδη μέσα στις εγκαταστάσεις του εκπαιδευτικού ιδρύματος, ένοπλη και σε παράταξη μάχης.

Οι φοιτητές διατάχτηκαν να διασκορπιστούν, παρέμειναν όμως στις θέσεις τους, ρωτώντας

ως προς τι τα όπλα. Τμήματα του πρώτου λόχου του 145ου συντάγματος πεζικού προχώρησε προς τους συγκεντρωμένους φοιτητές με τις ξιφολόγχες περασμένες πάνω στα M1. Από τις δυνάμεις της εθνοφρουράς εκτοξεύτηκαν δακρυγόνα που διασκόρπισαν αρκετούς από τους συγκεντρωμένους.

Η κατάσταση φάνηκε ότι ξεθύμαινε αλλά ξαφνικά, στις 12:24 σύμφωνα με τους αυτόπτες μάρτυρες, ο λοχίας Myron Pryor όπλισε το 45άρι πιστόλι του και πυροβόλησε. Ακολούθως, 29 από τους 77 παρακείμενους οπλίτες, σημάδεψαν και πυροβόλησαν μέσα στο πλήθος. Οι 67 βολές που μετρήθηκαν μέσα σε 13 δευτερόλεπτα, είχαν μοιραία αποτελέσματα.

Δυο φοιτητές και δυο φοιτήτριες ήταν νεκροί, ενώ εννέα ακόμα φοιτητές κείτονταν τραυματίες από τα πυρά. Ένας από αυτούς έμεινε παράλυτος για το υπόλοιπο της ζωής του. Το αίμα των νεκρών και τραυματιών έρρεε πάνω στην άσφαλτο του χώρου στάθμευσης ανάμεσα από σκαραβαίους και κόκκινα 124 spider. Ο πόλεμος της Ινδοκίνας είχε μεταφερθεί μέσα στην Αμερική και τα παιδιά της εθνοφρουράς πυροβολούσαν συνομήλικούς τους, μέσα σε ανώτατο εκπαιδευτικό ίδρυμα. Χάος.

Αμέσως μετά τους πυροβολισμούς, πολλοί εξαγριωμένοι φοιτητές ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν μια απονενομημένη επίθεση ενάντια στους οπλίτες. Μέλη των διδασκόντων, με επικεφαλής τον καθηγητή γεωλογίας Glenn Frank, έκαναν έκκληση στους φοιτητές να εγκαταλείψουν το χώρο:

«Σας εκλιπαρώ αυτή τη στιγμή. Αν δεν διασκορπιστείτε αμέσως, θα διαταχθεί έφοδος και θα γίνει σφαγή. Σας παρακαλώ, ακούστε με». Ευτυχώς εισακούστηκε.

Η Αμερική βρισκόταν στην κόψη του ξυραφιού. Όσοι γυρνούσαν από το σφαγείο του Βιετνάμ ήταν «δολοφόνοι μωρών» και όσοι διαδήλωναν ενάντια στον πόλεμο ήταν «γαμημένοι χίππυς». Οι τέσσερις νεκροί στο Kent έβαζαν και τους τίτλους του δράματος. Σε δημοσκόπηση που έγινε αμέσως μετά, οι μισοί Αμερικανοί θεωρούσαν τις δολοφονίες δικαιολογημένες. Ένας από τους νεκρούς μάλιστα, ο 20χρονος William Schroeder είχε περάσει εκπαίδευση αξιωματικού. Μετά τον θάνατό του οι γονείς του κατακλείστηκαν από επιστολές μίσους, οι οποίες έγραφαν ότι θα έπρεπε να είναι ευγνώμονες που ο γιός τους πέθανε αφού ήταν «άλλος ένας κομμουνιστής».

